

Arrest

nr. 159 812 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten alsook van de beslissing van 13 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BOSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 22 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 december 2009 ongegrond.

Bij beslissing van 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 oktober 2012.

Op 5 februari 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 mei 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 5 februari 2013 onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2013 werd ingediend door :

A., A. [...]

nationaliteit: Marokko

geboren te Arazne Taroudant op 03.05.1972

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 12 jaar in België zou verblijven en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging tot in te dienen niet zou stroken met de mensenrechtenbepalingen van het EVRM, meer bepaald artikel 8 EVRM en het BUPO verdrag.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft de verklaring dat er sprake bij een terugkeer naar zijn land van herkomst sprake zou zijn van een schending van het BUPO verdrag, dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit niet verder verduidelijkt en geen bewijzen levert dat dit verdrag op zijn eigen persoon betrekking heeft. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Wat betreft de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België; dit is een element van de integratie van betrokkene en heeft betrekking op de gegrondheid. Net als de overige elementen van integratie wordt dit in de fase het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.”

Op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied af te geven. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van de beslissing van L. M. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., A. [...] geboren te Maroc op 03.05.1972, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Op 2 april 2013 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 april 2013 onontvankelijk. Dit is thans de derde bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2013 werd ingediend door :

A., A. [...] nationaliteit: Marokko

geboren te Arazen Taroudant op 03.05.1972

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen m.n. de verwijzing naar het feit dat betrokkene hier al meer dan 12 jaar zou verblijven, de verwijzing naar art. 8 EVRM en het BUPO verdrag en de integratie-elementen werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 03.05.2013 - inzake de aanvraag art. 9bis ingediend op 05.02.2013 bij Maasmechelen. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerd. De verwerende partij stelt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2013 werd gesteund op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten a f geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°r 110 of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 van de Vreemdelingenwet “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). *In casu* voert de verzoekende partij onder meer van de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Daarenboven is er van een gebonden bevoegdheid slechts sprake “*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, *o.c.*, nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Schending zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling:

Verzoeker diende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet in op datum van 05.02.2013;

Deze aanvraag werd echter door feiten buiten de wil van verzoeker, niet in overweging genomen door de gemeente M.(...). (zie stuk 8)

De reden tot niet-inoverwegingneming was te wijten aan een negatieve woonstcontrole. Verzoeker huurde op het ogenblik van de aanvraag appartement dat kort na de aanvraag ongeschikt werd bevonden om bewoond te worden, waardoor hij diende te verhuizen vooraleer een positieve woonstcontrole kon plaatsvinden. Onder stuk 8 wordt ook de briefwisseling van de gemeente M.(...) en de niet-inoverwegingneming bijgebracht;

Omdat het verzoekschrift d.d. 05.02.2013 niet werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, werd door verzoeker op 02.04.2013 weerom het verzoekschrift art. 9bis (29.03.2013 datum vermeld op verzoekschrift) overgemaakt aan de Burgemeester te M.(...);

Dat het met dien verstande niet begrijpelijk is dat de beslissing tot onontvankelijkheid van verweester d.d. 03.05.2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijzen naar de aanvraag van 05.02.2013;

Dat bij beslissing d.d. 13.05.2013 wederom een beslissing tot onontvankelijkheid wordt genomen op basis van de aanvraag d.d. 02.04.2013 met de loutere verwijzing naar de beslissing van 03.05.2013 van verweester;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Hoewel verzoeker bericht werd dat de aanvraag d.d. 05.02.2013 niet in overweging werd genomen door de Gemeente M.(...), en deze werd teruggezonden aan de raadsman van verzoeker, steunt verweester haar beslissing tot onontvankelijkverklaring op de voornoemde aanvraag van 05.02.2013 (?!);

Dat verweester duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door haar beslissing te steunen op een aanvraag die zelfs niet in overweging werd genomen door de gemeente ten gevolge van een negatieve woonstcontrole;

Dat het eerste middel aldus geschonden is;”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het eerste middel roept verzoeker de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn aanvraag 9bis, ingediend op 5 februari 2013, niet overgemaakt werd aan Dienst Vreemdelingenzaken, en dat hij op 2 april 2013 een nieuwe aanvraag 9bis heeft ingediend en dat de in de beslissing betreffende de aanvraag van 2 april 2013 verwezen wordt naar de beslissing van 3 mei 2013 omtrent zijn aanvraag van februari 2013.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker probeert de situatie verwarrend te maken terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de procédures om machtiging tot verblijf correct zijn verlopen.

Verzoeker heeft een aanvraag 9bis ingediend op 5 februari 2013. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd die aanvraag wel overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker verwacht die aanvraag met een vroegere aanvraag 9bis, door hem ingediend op 26 oktober 2012, dat niet in overweging werd genomen bij beslissing van 21 januari 2013.

De aanvraag van 5 februari 2013 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 3 mei 2013, de eerste bestreden beslissing.

Ondertussen diende verzoeker op 2 april 2013 een nieuwe aanvraag 9bis in. Over die aanvraag werd geoordeeld in de beslissing van 13 mei 2013 onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werd in de aanvraag van 5 februari 2013, die onontvankelijk werd verklaard.

Er wordt niet aangetoond dat verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het middel is ongegrond.”

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester op 21 januari beslist heeft om de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 oktober 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar eerste middel voorhoudt werd niet de aanvraag van 5 februari 2013 door de gemachtigde van de burgemeester niet in overweging genomen. Het eerste middel van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

3.2. In een eerste onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“A. Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht van de beslissing d.d. 03.05.2013;

Terwijl artikel 62 en de materiële motiveringsplicht vereisen dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt Bat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden;

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht;

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij idt de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.[16] De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.[17] Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.[18]...

Verweerster gaat over tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, door te stellen dat geen buitengewone omstandigheden bewezen zouden zijn die een aanvraag uit België zouden verantwoorden;

De aanvraag toont op uitvoerige wijze aan waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan, nl.:

Het centrum van belangen van verzoeker is in België gesitueerd. Hij woont hier sinds 2000 en heeft hier een sociaal leven opgebouwd in de zin van art. 8 EVMR. Ook wonen de broer en overige familieleden van verzoeker in en in de buurt van Maasmechelen. Het is ook de familie van verzoeker, voornamelijk de broer en moeder van verzoeker die instaan voor de financiële ondersteuning; (stukken 9-10)

Dat de motivering van verweerster op dit punt dan ook niet aanvaardbaar is wanneer zij stelt dat geen familiebanden zijn aangetoond en de onterechte stelling dat de gewone sociale relaties niet onder de bescherming van art. 8 EVBM zou vallen;

Art. 8 EVRM beschermt naast het recht op gezins- en familieleden die wel degelijk bestaande is in casu, ook het recht op privé-leven. Het recht op privé-leven omvat o.a. het recht op ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen;

Het hoeft geen betoog dat verzoeker, die sinds 2000 in België verblijft, in België zijn effectief privéleven leidt;

Dat het centrum van zijn sociale belangen zich dan ook enkel in België situeert; Dat verweerster me dien verstande de materiële motiveringsplicht schendt door haar beslissing tot onontvankelijkverklaring omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden met op enige aanvaardbare wijze verantwoordt;

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 62 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht in de beslissing van 3 mei 2013.

Volgens verzoeker is de materiële motiveringsplicht geschonden omdat de elementen van lokale integratie en het recht op een privéleven niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de elementen van de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en daarom niet behandeld worden in de fase van de ontvankelijkheid.

Verzoeker verwijst naar zijn sociale relaties en de bescherming van artikel 8 EVRM, alsook naar zijn langdurig verblijf in België, sinds 2000.

Verzoeker beriep zich in zijn aanvraag op bescherming van artikel 8 EVRM maar hij toonde niet aan dat hij familie had in België. De sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 EVRM.

De Raad van State heeft in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 geoordeeld:

"dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;

dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure; de goede integratie; het zoeken naar werk; het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; "

Verzoeker toonde niet aan dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die hem beletten om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen."

3.2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij tevens geschonden acht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In casu beroept de verzoekende partij zich voor de buitengewone omstandigheden op artikel 8 van het EVRM en op het BuPo-verdrag. Zij stelt dat door een terugkeer naar haar land van herkomst zij haar relatie met naasten en familieleden niet kan onderhouden. Daarnaast wijst de verzoekende partij ook op haar integratie in België en op haar 12 jaar durend verblijf in het Rijk. Om deze beweringen en buitengewone omstandigheden te staven heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende documenten neergelegd:

- haar Marokkaanse identiteitskaart,
- aanvraag reisvisum bij het Belgisch consulaat te Marokko d.d. 8 maart 2000,
- brief van FOD Binnenlandse Zaken d.d. 22 juni 2010,
- huurovereenkomst d.d. 5 november 2009,

- huurovereenkomst d.d. 26 maart 2013.

In de bestreden beslissing van 3 mei 2013 stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar familie in België verblijft, waardoor artikel 8 van het EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Tevens stelt de verzoekende partij dat gewone sociale relaties niet onder artikel 8 van het EVRM vallen en dat de bestreden beslissing niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven. Daarnaast verduidelijkt de verzoekende partij de schending van het BuPo-verdrag niet verder waardoor de verwerende partij ook deze bewering niet beschouwt als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij stelt ook dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij een element van integratie is dat niet in de ontvankelijkheidsfase wordt behandeld.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij in haar aanvraag op uitvoerige wijze aantoont dat er buitengewone omstandigheden bestaan. Zij stelt dat haar centrum van belangen is gesitueerd in België en dat zij een sociaal leven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij verblijft hier sinds 2000. Haar familieleden wonen in België en voornamelijk haar broer en moeder staan in voor financiële ondersteuning. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt daar zij *“haar beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden niet op enige aanvaardbare wijze verantwoordt.”*

Wat betreft de grieven van de verzoekende partij inzake de elementen van integratie, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde integratie die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laat de verzoekende partij na met haar betoog om *in concreto* aan te tonen dat de door haar aangehaalde elementen van integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad op wat hieronder volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Eveneens duidt de Raad erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat ze nog familieleden heeft, maar beklemtoont zij hoofdzakelijk de elementen van haar privéleven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar langdurig verblijf in België, en de daaruit voortvloeiende verregaande integratie in de Belgische samenleving heeft aangekaart en artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen. Ook heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze nog familieleden in België heeft. Dienaangaande werd als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.*

[...]

Wat betreft de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België; dit is een element van de integratie van betrokkene en heeft betrekking op de gegrondheid. Net als de overige elementen van integratie wordt dit in de fase het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.”

Bijgevolg heeft de gemachtigde in zijn beslissing rekening gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald, met name haar sociale relaties, haar verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie, en die zij in haar verzoekschrift kadert in haar privéleven in België. Ook heeft ze rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partij en vastgesteld dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs heeft bijgebracht. Voormeld element wordt niet door de verzoekende partij betwist. Aan haar verzoekschrift voegt ze wel een paspoort van haar broer en moeder toe. Deze zijn echter niet neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt en een buitengewone omstandigheid op grond van artikel 8 van het EVRM niet aanvaardt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken die de verzoekende partij neerlegt bij haar verzoekschrift blijkt dat haar familie niet in België verblijft, maar wel in Nederland. Hieruit blijkt een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen. De documenten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt tonen niet aan dat zij in België een gezinsleven heeft, zoals ook blijkt uit de bespreking van het vierde middel. In het kader van haar privéleven verwijst de verzoekende partij hoofdzakelijk naar haar verblijf sinds 2000 op het Belgisch grondgebied en haar sociaal leven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij gedurende haar verblijf in België een privéleven ontwikkeld heeft, maar dit gegeven vormt op zich niet een zodanige bijzondere feit of omstandigheid dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan. De verzoekende partij maakt met haar uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van haar privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van haar privéleven. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van het privéleven in België wordt aldus niet aangetoond.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door gemachtigde ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België

rechtvaardigt. Dit gegeven verhindert ook in geen geval dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar privéleven, zoals kenbaar aan de gemachtigde, onder artikel 8 EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

3.2.2 In een tweede onderdeel van het tweede middel ten aanzien van de derde bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

3.2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“B. Schending formele motiveringsplicht van beslissing d.d. 13.05.2013

Voor de volledigheid verwijst verzoeker naar de beslissing van 13.05.2013, ter kennis gebracht aan hem op 22.05.2013;

De beslissing verwijst naar de aanvraag d.d. 02.04.2013;

De beslissing wordt geenszins gemotiveerd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht dient weerhouden te worden;

Als reden wordt het volgende vermeld:

“De aangehaalde elementen m.n. de verwijzing naar het feit dat betrokkene hier al meer dan 12 jaar zou verblijven, de verwijzing naar art. 8 EVRM en 17 BUPO verdragende integratie elementen werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 03.05.2013- inzake de aanvraag art. 9bis ingediend op 05.02.2013 bij Maasmechelen. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Dat dit echter geenszins aan de formele motiveringsplicht, gezien er louter wordt verwezen naar een voorgaande beslissing. Uiteraard kan dit niet worden aangenomen als motivering;

Het tweede middel is ernstig;”

3.2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In de derde bestreden beslissing, van 13 mei 2013, wordt uitdrukkelijk vermeld waarom de aanvraag 9bis, ingediend op 2 april 2013, onontvankelijk wordt verklaard, namelijk omdat de ingeroepen elementen dezelfde waren als de elementen ingeroepen in de aanvraag 9bis van 5 februari 2012, waarover reeds geoordeeld werd in de bestreden beslissing van 3 mei 2013.

Verzoeker stelt dat zijn broer en moeder in België wonen en dat hij financieel ten hunnen laste is.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker in zijn aanvraag van 2 april 2013 niet vermeld heeft dat zijn broer en moeder in België zouden verblijven. Hij heeft enkel gesteld dat hij familie heeft in België. Hij voegde ook geen stukken toe aan zijn aanvraag waaruit de familiebanden zouden blijken.

De bestreden beslissing is correct genomen op grond van de aanvraag en de toegevoegde stukken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St. , nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 Juni 2007 e.a.). Het middel is ongegrond."

3.2.2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de formele motiveringsplicht voor de bestreden beslissing van 13 mei 2013. Zoals eerder vermeld, heeft de formele motiveringsplicht tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In haar feitelijke motivering geeft de verwerende partij aan dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden, met name de duur van haar verblijf, artikel 8 van het EVRM, het BuPo-verdrag en de elementen die betrekking hebben op haar integratie, besproken werden in de beslissing van 3 mei 2013 die betrekking had op de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2013. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 2 april 2013 identiek zijn aan de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 5 februari 2013. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij niet aan dat er op elementen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 april 2013 niet geantwoord werd in de bestreden beslissing. Evenmin maakt ze aannemelijk dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 2 april 2013 een andere draagwijdte hebben dan de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 5 februari 2013. De verzoekende partij stelt enkel dat de verwerende partij niet door verwijzing kan motiveren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat zowel de eerste bestreden beslissing, waarnaar de derde bestreden beslissing verwijst, als de derde bestreden beslissing worden aangevochten in hetzelfde verzoekschrift. De verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat ze de motieven van de eerste bestreden beslissing niet kende. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 2 april 2013 een andere draagwijdte hebben dan de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 5 februari 2013.

Voorts wijst de Raad erop dat een bondige motivering kan volstaan indien zij afdoende is. Ook is het in het vreemdelingenrecht toegestaan te motiveren door te verwijzen naar stukken die ter kennis gebracht zijn van de betrokkene, zolang deze zelf afdoende gemotiveerd zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 2013). De verzoekende partij betwist niet dat ze kennis heeft van de eerste bestreden beslissing. Dit blijkt uit haar handtekening bij de kennisname van de eerste bestreden beslissing en uit het feit dat ze de eerste bestreden beslissing aanvecht. Uit het voorgaande blijkt ook dat de eerste bestreden beslissing geen schending inhoudt van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent waarop de derde bestreden beslissing is gestoeld, waardoor aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze andere elementen aangehaald heeft in haar aanvraag van 2 april 2013 waarop in de beslissing van 13 mei 2013 niet werd geantwoord. De verzoekende partij maakt de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het tweede middel is in zijn geheel ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en fair playbeginsel.

3.3.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Schendig redelijkheidsbeginsel en fair-play beginsel:

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: " wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een Onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. " (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur m de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de beslissing aangaande de aanvraag tot machtiging van verweerster, alsook het bevel om het grondgebied te. verlaten op grond van de ontvankelijkheid van de aanvraag, een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel gezien bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens;

Dat verweerster zonder grondig na te gaan wat de feitelijke gegevens zijn, gemakshalve overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag.

De loutere stelling dat de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België een element van integratie is en betrekking heeft op de gegrondheid, is niet ernstig;

Uiteraard dient verweerster zich te buigen over de feitelijke elementen bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag. Dat de ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging op grond van art. 9bis buitengewone omstandigheden vereist, dienen aangetoond te worden door de aanvrager. Dat de motieven van verzoeker onlosmakelijk verband houden met zijn lang verblijf in België, en het zwartwit onderscheid van verweerster met dien verstande niet realistisch is;

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze de aanvraag van verzoeker die hier volledig geïntegreerd is, de taal machtig is, overgaat tot het nemen van een dergelijke beslissing zonder zich te buigen alle feitelijke elementen die onlosmakelijk verband houden met de ontvankelijkheidsvraag en het bevel betekent om het grondgebied te verlaten;

Dat de beslissing van verweerster niet naar enige redelijkheid kan verantwoord worden wanneer de feitelijke toestand van verzoekende partij voor ogen wordt gehouden;

Het is ontegensprekelijk dat verzoeker zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, en volledig is opgenomen in de maatschappij. Zijn omgeving kent hem als een enthousiaste, werkwillige persoon. Hij is omringd door zijn familie en vrienden die allen in Maasmechelen en omstreken leven. Hij heeft hier een stabiel leven, hij huurt een appartement;

De heer A.(...) heeft tijdens zijn legaal verblijf in België steeds gewerkt;

Dat op onomstotelijke wijze gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt op economisch, sociaal en cultureel vlak, alsook op maatschappelijk vlak;

Voor verzoeker zou een terugkeer een trauma betekenen. Het is onredelijk om verzoeker, die hier zijn leven heeft opgebouwd, gedwongen terug te sturen naar zijn herkomstland waar hij geen sociale banden meer heeft;

Bovendien dient verweerster rekening te houden met de voorgaande positieve beslissing, zoals bijgebracht onder stuk 5, waarbij verweerster het verzoek van concluant had ingewilligd. Reeds in 2010 werd gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker het bewijs bijbracht van een duurzame verankering in België. Dat verweerster in huidige beslissing geen rekening houdt met dit element is niet redelijk, noch ernstig;

Dat met dien verstande, een dermate verregaande beslissing, uitgaande van verwerende partij, een schending van het redelijkheidsbeginsel inhoudt;

Dat het derde middel dan ook gegrond is."

3.3.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In het derde middel roept verzoeker de schending in van het redelijkheidsbeginsel, het fair-play beginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissingen onredelijk zijn omdat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen genomen werd op grond van de aanvragen en de toegevoegde stukken. Men kan moeilijk verwachten van verwerende partij dat zij rekening zou houden met feiten waarover zij geen kennis heeft.

Bovendien beoordeelt verwerende partij de feiten vanuit het invalshoek van de wet en gaat na of de feiten gekwalificeerd kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker stelt dat de beslissingen onredelijk zijn omdat er geen rekening werd gehouden met de duurzame verankering.

In de bestreden beslissing van 3 mei 2013 wordt duidelijk gesteld dat de duurzame integratie beoordeeld wordt in de fase van de gegrondheid en niet van de ontvankelijkheid.

"Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd

worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

De bestreden beslissing is redelijk en wettig aangezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond."

3.3.3 Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het tweede middel, laat de verzoekende partij na met haar betoog om *in concreto* aan te tonen dat de door haar aangehaalde elementen van integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van fair play kan niet aangenomen worden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 17 van het BuPo-verdrag.

3.4.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Schendig van art 8 EVRM- art 17 BUPO verdrag

Zoals reeds gesteld, gaat verweerster ten onterechte over tot het onontvankelijk verklaren van het verzoek van verzoeker tot machtiging op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aangetoond worden;

De buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België verantwoordt, is het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen hier in België heeft. Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM; Bovendien wonen de broer en moeder van verzoeker ook in dien nabijheid. Indien hij terug zou keren naar Marokko, wordt hij in de onmogelijkheid gesteld effectief te kunnen genieten van zijn familieleven;

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van het recht op privéleven, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat verzoeker hier gedurende zijn verblijf zijn sociale omgeving heeft opgebouwd. Hij wenst met dien verstande tevens zijn privé-leven beschermd te zien;

Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van M.(...);

Het hoeft geen betoog dat verzoeker, gelet op zijn onafgebroken verblijf van 12 jaar in België, enkel hier in België een sociale kring heeft;

Dat verweerster dan ook onterecht oordeelt dat art. 8 EVRM geen bescherming biedt voor de sociale relaties van verzoeker. Het recht op privé-leven omvat de sociale relaties!

Dat een terugkeer naar Marokko met dien verstande een drastische schending inhoudt van zijn recht op privé-leven, gezins- en familielevens, gezien verzoeker door een mogelijke terugkeer zijn sociale en familiale banden in België niet kan onderhouden;

Betreffende de verwijzing naar het BUPO-verdrag, dient opgemerkt te worden dat verzoeker heeft verwezen naar het Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke rechten, daar het recht op privé- en gezinsleven zoals geëerbiedigd door het EVRM, ook in het BUPO-verdrag wordt beschermd, meer bepaald onder art. 17 BUPO;

Art. 17. 1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM en art. 17 BUPO inhoudt;"

3.4.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In het vierde middel roept verzoeker de schending in van artikel 8 EVRM en artikel 17 BUPO.

Verzoeker stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, dat zijn broer en moeder in de nabijheid wonen, dat hij een sociale netwerk heeft opgebouwd in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, dat verzoeker niet vermeld heeft in zijn aanvragen dat zijn broer en moeder in België wonen, maar slechts verwees naar familie' zonder enig bewijs toe te voegen van de 'familiebanden'.

"Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004) (R.V.V. , nr. 14.261 van 29 november 2007)

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367).

"Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten". (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

"De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend." (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

De bestreden beslissingen beletten verzoeker niet om zijn moeder en broer te vervoegen.

De bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut.

De machtiging tot verblijf is een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid al dan niet kan toekennen.

Het middel is ongegrond."

3.4.3 De verzoekende partij beroept zich op artikel 8 van het EVRM omdat zij stelt dat haar centrum van belangen zich bevindt in België, dat zij een bepaald economisch en sociaal welzijn heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM en omdat haar broer en moeder in haar nabijheid wonen.

Wanneer een verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM inzake haar gezinsleven opwerpt, moet de Raad eerst onderzoeken of er op het moment van de bestreden beslissingen een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21). Het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een autonoom begrip en dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Er moet eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Daarnaast moet de verzoekende partij aantonen dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie.

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar broer en moeder en dat zij financieel mede afhankelijk is van hen.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar broer en moeder. *In casu* legt de verzoekende partij twee stukken neer in haar verzoekschrift die het gezinsleven moeten staven, namelijk het paspoort van haar broer en de verblijfskaart van haar moeder. Uit deze stukken blijkt echter dat de broer en moeder van de verzoekende partij in Nederland en niet in België verblijven. Het paspoort van de broer en de verblijfskaart van de moeder zijn immers uitgegeven door de Nederlandse autoriteiten. De verzoekende partij woont dus niet samen met haar moeder en/of haar broer, ze wonen zelfs niet in hetzelfde land. De verzoekende partij legt geen andere stukken neer, waardoor de financiële afhankelijkheid en de familieband niet worden aangetoond. *In casu* wordt het gezinsleven niet aangetoond.

De verzoekende partij beroept zich niet enkel op artikel 8 van het EVRM voor het gezinsleven, maar stelt ook dat de bestreden beslissingen een schending vormen op haar recht op privéleven. De verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar twaalfjarig verblijf een sociale omgeving heeft opgebouwd en dat het recht op privéleven de sociale relaties omvat. In dit verband verwijst de Raad vooreerst naar de bespreking van het eerste onderdeel van het tweede middel. Voorts beklemtoont de Raad dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van verscheidene jaren heeft, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Wederom dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekende partij zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich ervan bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 17 van het BuPo-verdrag, maar toont niet aan op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn, buiten dat “*het recht op privé- en gezinsleven zoals geëerbiedigd door het EVRM, ook in het BUPO-verdrag wordt beschermd*”. Gelet op het voorgaande, kan de schending van artikel 17 van het BuPo-verdrag niet aangenomen worden.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS